

Sygn. akt VP 4164/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy / Okręgowy w R. V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy: Gabriela Jasiak, Teresa Jakóbczyk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aldona Fojcik

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2017 r. w Rybniku

sprawy z powództwa A. D.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R.

o odszkodowanie za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych)

tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Wiesław Jakubiec

Gabriela Jasiak Teresa Jakóbczyk

Sygn. akt V P 4164/14

UZASADNIENIE

Powód A. D. wniósł przeciwko pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R. pozew o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Następnie, wobec upływu okresu wypowiedzenia, powód zmienił żądanie pozwu wnosząc o przywrócenie do pracy, a kolejno o zapłatę odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy.

W uzasadnieniu podał, iż jest zatrudniony w pozwanej na stanowisku kierownika Osiedla (...). Dnia 30 października 2014 roku wręczono mu wypowiedzenie umowy o pracę zarzucając brak nadzoru nad dyscypliną osiedla, nieprzestrzeganie procedur związanych ze zlecaniem robót, utratę zaufania oraz brak nadzoru nad pracownikami. Powód podniósł, iż wskazane przyczyny są niezrozumiałe, a pozwana nie kierowała do niego wcześniej takich zarzutów. Z ostrożności kwestionował również prawdziwość oraz zasadność zarzutów podając, iż nie dopuścił się zachowań, które mogłyby odpowiadać przyczynom podanym w wypowiedzeniu. W ocenie powoda, rzeczywistą przyczynę wypowiedzenia stanowiła decyzja rady nadzorczej pozwanej. (vide k.2-3, 33, 215)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając odpowiedź przyznała okoliczność zatrudnienia powoda oraz wypowiedzenia umowy. Podniosła przy tym, iż wskazane przyczyny wypowiedzenia są konkretne, rzeczywiste i uzasadnione. Powód wielokrotnie dopuścił się uchybień w wykonywaniu swoich obowiązków i dwukrotnie nałożono na niego kary porządkowe upomnienia za nieprzestrzeganie procedury przy wystawieniu zlecenia robót. Zastrzeżenia do jego pracy obejmowały także dyscyplinę finansową osiedla oraz brak nadzoru nad realizacją prac remontowych i budowlanych. Prace były wykonywane bez zlecenia i dokumentacji. Nadto, powód nie miał dostatecznego nadzoru nad poległymi pracownikami, np. w zakresie wypełniania obowiązków związanych z komputerowym ewidencjonowaniem prac i ich kosztów. Uchybienia te doprowadziły do utraty zaufania przez pozwaną. Jednocześnie, powód niejednokrotnie był informowany przez przełożonych o zastrzeżeniach do jego pracy. (vide k.17-18 verte)

Powód podnosił, iż w pozwanej nie istnieją procedury wystawiania zleceń robót, a przełożeni i zarząd pozwanej akceptowali sposób wystawiania przez niego zleceń. Nadto, zarzut braku dostatecznego nadzoru nad pracownikami jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Powód zorganizował bowiem kurs komputerowy dla pracowników w wieku powyżej 50 lat, których pozwana nie przeszkoliła w wystarczającym zakresie. (vide k.26-27)

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 25 października 1995 roku pozwana (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w R. zawarła z powodem A. D. umowę o pracę na czas nieokreślony, na mocy której powód został zatrudniony w pozwanej na stanowisku koordynatora Osiedla (...). Następnie, z dniem 22 stycznia 1996 roku powodowi powierzono obowiązki kierownika Osiedla (...). Uchwałą zarządu pozwanej z dnia 25 lipca 2008 roku powód został przesunięty na okres 3 miesięcy na stanowisko zastępcy kierownika Osiedla (...), jednakże uchwała została anulowana w dniu 18 sierpnia 2008 roku.

Dowód: umowa o pracę, pismo pozwanej z 6 lutego 1996 roku, uchwały zarządu pozwanej (...) oraz (...) – akta osobowe powoda k.B1, B4, B15- (...) oraz akta sądowe k.179

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 5346 zł – okoliczności bezsporne vide k.25.

Zgodnie z kartą obowiązków i uprawnień kierownika z dnia 13 czerwca 2000 roku do obowiązków powoda należało m.in.:

- organizacja pracy kierowanej grupy pracowników, kontrola dyscypliny pracy,
- kierowanie osiedlem, przestrzeganie dyscypliny finansowej osiedla, opracowanie projektów planów gospodarczo-finansowych osiedla,
- wykonywanie robót konserwatorsko-remontowych.

Zakres czynności powoda z dnia 30 kwietnia 2014 roku zawierał analogiczne uregulowania, zaliczając do obowiązków powoda m.in.:

- zapewnienie właściwej gospodarki ekonomiczno-finansowej administrowanych nieruchomości oraz bieżącego administrowania nieruchomościami, nadzór nad opracowaniem projektów finansowo-gospodarczych oraz planów remontów i kontrola realizacji planów,
- organizację pracy podległych pracowników i kontrolę realizowanych przez nich zadań,
- kontrola merytoryczna wystawianych zleceń oraz zlecenia robót remontowych podmiotom zewnętrznym.

Dowód: karta obowiązków i uprawnień kierownika, zakres czynności – akta osobowe powoda k. (...), (...)

Pismem z dnia 30 października 2014 roku pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę z zachowaniem 3#miesięcznego okresu wypowiedzenia, którego koniec upływał w dniu 31 stycznia 2015 roku. Jako przyczynę rozwiązania umowy pozwana wskazała:

- 1) brak nadzoru nad dyscypliną finansową Osiedla (...),
- 2) nieprzestrzeganie procedur związanych ze zlecaniem robót,
- 3) utratę zaufania,
- 4) brak nadzoru nad pracownikami.

Jednocześnie, pozwana pouczyła powoda o prawie wniesienia odwołania do sądu pracy. Wypowiedzenie umowy zostało poprzedzone konsultacjami z organizacją związkową reprezentującą powoda. Komisja Zakładowa (...) negatywnie zaopiniowała zamiar wypowiedzenia umowy, jednakże nie podniosła przy tym jakichkolwiek merytorycznych argumentów.

Dowód: uchwała zarządu (...), pismo pozwanej z 27 października 2014 roku, pismo (...) z 29 października 2014 roku, rozwiązanie umowy – akta osobowe powoda k.C1-C4

Z inicjatywą rozwiązania umowy powoda zwróciła się do zarządu pozwanej rada nadzorcza, chociaż nie wszyscy członkowie rady popierali takie działanie. Jednocześnie, członkowie spółdzielni zgłaszali dwa wnioski o odwołanie powoda z powodu niezadowolenia w związku z brakiem remontów klatek i budową jedynie drózek i uliczek, jednakże wnioski te nie dotarły do zarządu pozwanej. Przed rozwiązaniem umowy pozwana proponowała powodowi zamianę stanowiska na administratora osiedla, jednakże powód odmówił objęcia tego stanowiska.

Dowód: zeznania świadka K. Z. k.84-87; zeznania świadka S. F. k.99-100 verte; zeznania świadka M. S. k.100 verte-102; zeznania świadka R. L. k.107-108 verte; przesłuchanie stron – za pozwaną zastępca prezesa zarządu M. N. k.215-216; przesłuchanie stron – powoda k.166 verte-171, 196-197 verte

Pozwana wyrażała zastrzeżenia do pracy powoda oraz wymierzała mu kary porządkowe. Pierwszej kary nagany pozwana udzieliła powodowi w dniu 30 października 1998 roku z powodu przekroczenia kompetencji przy zlecaniu, prowadzeniu i rozliczaniu robót. W dniu 14 marca 2005 roku nałożyła na niego kolejną karę nagany za niezgodne z przepisami wewnętrznymi postępowanie przy zleceniu robót w zakresie remontów dźwigów, a w dniu 7 października 2005 roku wydała wobec niego ostrzeżenie w związku z przekroczeniem uprawnień dotyczących zaciągania zobowiązań finansowych co leży w gestii zarządu.

Dowód: pismo zarządu pozwanej z 30 października 1998 roku k.184; uchwały zarządu pozwanej (...), (...) k.177-178

W dniu 4 listopada 2013 roku powód otrzymał karę upomnienia za naruszenie ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy, tj. przewinienie popełnione w dniu 30 października 2013 roku polegające na nieprzestrzeganiu procedury przy wystawieniu zlecenia – brak wyceny i określenia czy zlecona praca była robiona w ramach rękojmi czy też było to nowe zlecenie. W dniu 30 października 2013 roku w jednym z mieszkań przy ul. (...) w R. doszło do przecieku gazu, który na podstawie ustnego zlecenia powoda został usunięty przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w R.. Następnie, wystawione zostało pisemne zlecenie. Jednocześnie, pozwana stwierdziła, iż do wycieku doszło w tym samym miejscu, w którym spółka (...) usuwała już awarię z dnia 6 lutego 2013 roku i awaria z dnia 30 października 2013 roku powinna być usunięta w ramach rękojmi. Powód podnosił w sprzeczności, iż jego działanie było właściwe, jednakże pozwana odrzuciła wniesiony sprzeciw. W rzeczywistości do przecieku gazu doszło w miejscu starego spawu po przeciwnej stronie rury niż poprzednio.

Dnia 1 kwietnia 2014 roku powód otrzymał kolejną karę upomnienia za popełnione w dniu 25 marca 2014 roku przewinienie nieprzestrzegania obowiązujących procedur zlecenia robót. Przewinienie to polegało na ustnym zleceniu spółce (...) załadunku materiałów zalegających na zapleczu przy ul. (...) w R. bez zgody zarządu pozwanej, a także mimo iż prace te mogły zostać wykonane przez służby porządkowe pozwanej. Przed nałożeniem kary powód wyjaśniał, iż wykonywał ustne polecenie zastępcy prezesa zarządu w zakresie uporządkowania placu pod projektowany parking. Ilość zalegającego materiału i waga niektórych elementów uzasadniały użycie koparko-ładowarki. Jego zdaniem działanie to nie wymagało zatwierdzenia przez zarząd, a ewentualne przekroczenie kompetencji było niezamierzone.

Dowód: uchwała zarządu pozwanej (...), pismo pozwanej z 4 listopada 2013 roku, notatka służbowa z 15 listopada 2013 roku, dokumentacja zdjęciowa, zlecenie, protokół konieczności, sprzeciw powoda, uchwała zarządu pozwanej (...), pismo pozwanej z 25 listopada 2013 roku, uchwała zarządu pozwanej 15/12/2014, pismo pozwanej z 1 kwietnia 2014 roku – akta osobowe powoda k.B22- (...); oświadczenie J. G. z 30 października 2013 roku oraz 15 stycznia 2014 roku k.28-29; potwierdzenie wykonania robót k.29 verte-30; pismo powoda z 25 marca 2014 roku k.31; zeznania świadka R. K. k.60 verte-62 verte; zeznania świadka G. F. k.119-127; przesłuchanie stron – za pozwaną zastępca prezesa zarządu G. B. (1) k.216-217 verte

Powód niewłaściwie planował budżet na wykonanie prac ujętych w planie remontów oraz błędnie określał przedmiot robót. Wartość prac dodatkowych na osiedlu kierowanym przez powoda sięgała niekiedy wartości całych prac z danego przetargu, podczas gdy na innych osiedlach prace dodatkowe opiewały na ok. 5% wartości prac przetargowych. Na etapie dokonywania wydatków przekroczył budżet na rok 2012 o kwotę 1.950.000 zł w stosunku do założeń w planie wydatków, co zostało ujawnione w marcu 2013 roku i wpłynęło na zmniejszenie wydatków na fundusze remontowe w 2013 i 2014 roku. Nadto, w trakcie bilansu w 2013 roku komisja ekonomiczna rady nadzorczej stwierdziła, iż w funduszu remontowym znajdują się takie pozycje jak wycinka drzew oraz przeglądy gazowe, które powinny zostać ujęte w funduszu eksploatacyjnym. Komisja kwestionowała również zlecenie przez powoda wykonania przeglądów gazowych spółce (...), mimo iż pozwana zatrudniała uprawnione do tego osoby. Jednocześnie, w trakcie budowy parkingu, śmietników i drogi pożarowej przy ul. (...) powód zlecił dodatkowo wycinkę drzew na kwotę ponad 23.000 zł, mimo iż taka pozycja została ujęta w kosztorysie robót. Członkowie rady nadzorczej uważali, iż powód lobbuje na rzecz spółki (...), której zlecał wykonanie większości prac i broni jej w trakcie odbiorów. Jako członek komisji przetargowej, powód zawsze przyznawał spółce (...) maksymalną ilość punktów i spółka ta zwykle jako ostatnia w przetargu składała swoją ofertę.

Procedura udzielania zleceń w pozwanej nie jest ujęta w formie dokumentu, lecz wymaga co do zasady formy pisemnego zlecenia i akceptacji zarządu, a dla zamówień powyżej kwoty 30.000 zł także procedury przetargowej. Roboty nieujęte w planie remontów wymagają również sporządzenia protokołu konieczności. Zleceń niewymagających przetargu powód mógł udzielać samodzielnie. Także w przypadku awarii powód miał wolną rękę w zakresie jej usuwania i dopiero następnie składał zarządowi zlecenie na wykonanie prac po spisaniu protokołu usunięcia awarii i protokołu konieczności oraz sporządzeniu kosztorysu. Nie był jednakże osobą decydującą w sprawie poszerzenia zakresu wykonywanych prac ujętych w planie robót na dany rok. Rozszerzenie zakresu prac wymagało sporządzenia protokołu konieczności, kosztorysu prac dodatkowych, jego zatwierdzenia przez dział techniczny i zarząd, a następnie zleceniu prac przez kierownika osiedla.

Zdarzało się, iż powód nakazywał ustnie wykonanie prac, a dopiero później występował o zgodę zarządu na zlecenie. Niektóre roboty jak np. remont klatki schodowej przy ul. (...) powód dzielił na części, by móc obniżyć wartość prac i samodzielnie zlecać ich wykonanie bez przetargu. W innych przypadkach, jak np. w sprawie wypaczania kostki na parkingu i drodze pożarowej przy ul. (...), zlecał prace dodatkowe, mimo iż powinny zostać wykonane naprawy gwarancyjne. Część prac, jak np. spoinowanie bloków na osiedlu, została zlecona przez powoda i zapłacona przez pozwaną, lecz nie została w rzeczywistości wykonana. Powód podpisał się także pod protokołem robót doprowadzenia instalacji elektrycznej do jednego z mieszkań przy ul. (...), mimo iż roboty nie zostały faktycznie wykonane.

Powód kierował grupą ok. 50 pracowników w różnym wieku, jednakże pozwana zapewniła im właściwe szkolenia informatyczne. W 2014 roku pozwana wprowadziła komputerowy system, w którym mistrzowie osiedli

mieli obowiązek wprowadzania wszystkich prac konserwatorów. Jeden z podległych powodowi mistrzów J. P. nie wprowadzał ewidencjonowania czasu pracy na poszczególne nieruchomości nadzorowanych pracowników, co spowodowało brak możliwości prawidłowego obciążania kosztami poszczególnych nieruchomości. Mimo zobowiązania ze strony zastępcy prezesa zarządu pozwanej G. B. (2) braki te nie zostały uzupełnione.

Dowód: zeznania świadka S. L. k.59 verte-60 verte; zeznania świadka R. K. k.60 verte-62 verte; zeznania świadka K. Z. k.84-87; zeznania świadka S. F. k.99-100 verte; zeznania świadka M. S. k.100 verte-102; zeznania świadka R. L. k.107-108 verte; protokoły komisji rewizyjnej oraz informacje dotyczące inwestycji k.138-157; zlecenie nr (...) k.187; protokół konieczności k.188; faktura nr (...) k.189; protokół odbioru technicznego k.190; kosztorys powykonawczy k.191-195; zeznania świadka G. F. k.119-127; przesłuchanie stron – za pozwaną zastępcą prezesa zarządu M. N. k.215-216 oraz zastępcą prezesa zarządu G. B. (1) k.216-217 verte; przesłuchanie stron – powoda k.166 verte-171, 196-197 verte

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, a także co do zasady w oparciu o dowód z zeznań świadków i przesłuchania stron, które wraz z dowodami z dokumentów tworzą spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka S. L. w zakresie, w jakim wskazywał, iż nie było zastrzeżeń do pracy powoda, bowiem stoi to w oczywistej sprzeczności z okolicznościami stwierdzonymi dokumentami znajdującymi się zarówno w aktach osobowych powoda jak i aktach sądowych dotyczących udzielenia powodowi kar porządkowych. Sąd nie dał wiary także zeznaniom świadka R. K., iż usunięcie gruzu znajdującego się przy ul. (...) odbyło się na polecenie zarządu. Sam świadek podał bowiem, iż wykonanie takich prac zlecił mu ustnie powód.

Z uwagi na sprzeczność z pozostałym zebrany materiał dowodowy, a w szczególności zeznaniami świadków, Sąd nie dał wiary także przesłuchaniu powoda w części, w której podnosił, iż: wykonywanie robót, które formalnie nie zostały jeszcze zatwierdzone przez zarząd, były wykonywane za ustnym przyzwoleniem inspektora nadzoru lub na własne ryzyko wykonawcy; podzielenie zakresu prac niektórych robót wynikało z ograniczonych środków i chęci rozłożenia kosztów remontu na lata; wielokrotnie ponaglał mistrza J. P. o wprowadzenie ewidencji; pozwana nie przeszkoliła pracowników w zakresie obsługi komputera; wzrost kosztów części prac wynikał z błędnego projektu, konieczności wyliczenia kosztów szacunkowo z uwagi na brak kosztorysu oraz konieczności wykonania prac dodatkowych.

Mimo formalnego dopuszczenia, podstawą ustalenia stanu faktycznego sprawy nie stały się w ostateczności pisma spółki (...) do pozwanej z dnia 31 marca 2015 roku (vide k.180-183), bowiem nie stwierdzały faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Sąd nie podzielił zastrzeżeń do protokołu zgłoszonych przez pozwaną w trybie art. 162 k.p.c. odnośnie do oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z przesłuchania prezesa zarządu pozwanej. Pozwana zarzucała, iż przesłuchanie wnioskoby informacje istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (vide k.217 verte). Jednakże, należy mieć na uwadze, iż w odpowiedzi na pozew pozwana wskazała jakie osoby mają być za nią słuchane (vide k.17 verte) i te osoby były przesłuchane. Nadto, w chwili zgłoszenia wniosku okoliczności sporne sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione, co uzasadnia pominięcia dowodu zgodnie z dyspozycją art. 217 § 3 k.p.c.

Jednocześnie, bez znaczenia pozostają zastrzeżenia zgłoszone przez pozwaną co do oddalenia wniosków o dopuszczenie dowodów z pism przedłożonych na rozprawie w dniu 2 marca 2016 roku (vide k.170 verte-171) oraz okazanie powodowi dokumentu zlecenia nr (...) (vide k.197), bowiem dowody z tych dokumentów zostały ostatecznie dopuszczone przez Sąd (vide k.211).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi przepis art. 45 § 1 k.p. w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Z mocy art. 47¹ k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 45 k.p., przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Na podstawie art. 36 § 1 k.p. okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy i wynosi 3 miesiące, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 3 lata.

Jednocześnie, zgodnie z art. 30 § 3 k.p., oświadczenie każdej ze stron o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie. Nadto, na mocy § 4 w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy, a zgodnie z § 5 w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę lub jej rozwiązaniu bez wypowiedzenia powinno być zawarte pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy.

Z mocy art. 38 § 1 k.p. o zamiarze wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony pracodawca zawiadamia na piśmie reprezentującą pracownika zakładową organizację związkową, podając przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy. Pracodawca podejmuje decyzję w sprawie wypowiedzenia dopiero po rozpatrzeniu stanowiska organizacji związkowej, a także w razie niezajęcia przez nią stanowiska w ustalonym terminie (§ 5).

Wadliwość wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony zachodzi zarówno wówczas, gdy zostało dokonane z naruszeniem wymagań przewidzianych przepisami prawa pracy, jak i wówczas, gdy wypowiedzenie było nieuzasadnione.

Z naruszeniem przepisów mamy do czynienia w szczególności w przypadku: niezachowania formy pisemnej, pominięcia w wypowiedzeniu uzasadnienia tego oświadczenia, niezachowania trybu postępowania przeznaczonego na konsultację zamiaru wypowiedzenia z właściwymi podmiotami, podania krótszego od wymaganego okresu wypowiedzenia, niepoinformowania pracownika w sposób prawidłowy o przysługujących mu środkach odwoławczych od wypowiedzenia, a także w przypadku złamania zakazu wypowiedzania umowy o pracę osobom, którym służy tzw. wzmożona ochrona.

Pozwana dochowała od strony formalnej trybu wypowiedzenia umowy o pracę określonego przepisami Kodeksu pracy, bowiem dokonała tych czynności na piśmie, zastosowała właściwy okres wypowiedzenia, wskazała przyczynę oraz pouczyła powoda o prawie i sposobie odwołania do sądu pracy, a także przeprowadził konsultację zamiaru wypowiedzenia umowy z organizacją związkową reprezentującą pracownika. Równocześnie, ustalony stan faktyczny nie wskazuje, iż w chwili złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy powód znajdował się w okresie ochronnym przed rozwiązaniem stosunku pracy.

W niniejszej sprawie wypowiedzenie spełnia zatem wszystkie wymogi formalne, wobec czego zasadne stało się jego zbadanie pod względem merytorycznym, tj. ustalenie jego zasadności.

Ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, iż ocena zasadności wypowiedzenia umowy o pracę powinna być dokonywana przez sąd w granicach przyczyn podanych pracownikowi przez pracodawcę (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., I PKN 434/98, OSN 1999/21/688). Pracodawca nie może w trakcie procesu przed sądem wykazać zasadności wypowiedzenia umowy o pracę w oparciu o inną przyczynę, niż wskazaną w wypowiedzeniu umowy o pracę (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1999 r., I PKN 571/98, OSN 2000/7/266 oraz podobnie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1999 r., I PKN 304/99, OSNP 2001/4/118). Według utrwalonego już stanowiska judykatury przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę wskazana pracownikowi musi być konkretna i rzeczywista (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 1999 r., I PKN 182/99, OSNP 2000/23/858; wyr. Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1997 r., I PKN 419/97, OSNP 1998/20/598).

Podkreślić przy tym należy, iż wystarczające jest ustalenie, że chociaż jedna z kilku wskazanych przyczyn jest prawdziwa (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III PK 88/07, LEX nr 469173). Jednocześnie, przy ocenie, czy wypowiedzenie umowy o pracę było uzasadnione (art. 45 k.p.) w stosunku do pracownika na stanowisku kierowniczym, należy stosować surowsze kryteria oceny jego pracy niż w odniesieniu do pracownika na stanowisku szeregowym (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 18 października 1984 r., I PRN 138/84, OSNC 1985/7/98).

Mimo podniesionego w treści pozwu zarzutu, konkretność przyczyn wypowiedzenia uznać należy za bezsporną między stronami. Zaznaczyć należy, iż nieprecyzyjne wskazanie przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia nie narusza art. 30 § 4 k.p., jeżeli w okolicznościach danej sprawy, z uwzględnieniem informacji podanych pracownikowi przez pracodawcę w inny sposób, stanowi to dostateczne sprecyzowanie tej przyczyny (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2015 r., I PK 140/14, LEX nr 1653739).

Powód zarzucał, iż przyczyny wskazane w wypowiedzeniu są niezrozumiałe, a pozwana nie kierowała do niego wcześniej takich zarzutów. Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić. Pozwana wskazała, iż przyczyną wypowiedzenia są: brak nadzoru nad dyscypliną finansową Osiedla (...), nieprzestrzeganie procedur związanych ze zlecaniem robót, utrata zaufania oraz brak nadzoru nad pracownikami. Jednocześnie, jeszcze przed wręczeniem wypowiedzenia powód otrzymywał liczne kary porządkowe związane z udzielaniem zleceń z uchybieniem przyjętych procedur, ostrzeżenie w związku z przekroczeniem uprawnień dotyczących zaciągania zobowiązań finansowych oraz został zobowiązany przez zastępcę prezesa zarządu pozwanej G. B. (2) do uzupełnienia ewidencji czasu pracy prowadzonej przez podległego powodowi mistrza J. P.. Tym samym uznać należy, iż powód posiadał wiedzę na temat przyczyn stanowiących podstawę wypowiedzenia umowy o pracę.

Odnosząc się do rzeczywistości przyczyn wypowiedzenia, znalazły one całkowite potwierdzenie w zebranych materiale procesowym. W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego pozwana wykazała, iż powód dopuścił się braku nadzoru nad dyscypliną finansową Osiedla (...), nieprzestrzegania procedur związanych ze zlecaniem robót oraz braku nadzoru nad pracownikami.

Powód niewłaściwie planował budżet na wykonanie założonych remontów. Wartość prac dodatkowych na Osiedlu (...) sięgała wartości całych prac z danego przetargu, podczas gdy na innych osiedlach normą było, iż prace dodatkowe opiewały na ok. 5% wartości prac przetargowych. W 2012 roku powód przekroczył budżet o kwotę 1.950.000 zł w stosunku do założeń w planie wydatków. Nadto, w funduszu remontowym ujmował pozycje, które powinny zostać ujęte w funduszu eksploatacyjnym. Zlecał podmiotom zewnętrznym wykonanie prac, które mogły zostać zrealizowane przez osoby zatrudnione w pozwanej oraz udzielał dodatkowych zleceń na wykonanie czynności ujętych w kosztorysie już zleconych robót.

Dopuszczał się także uchybień w obowiązującej procedurze udzielania zleceń. Zdarzało się, iż powód samodzielnie nakazywał ustnie wykonanie prac, do zlecenia których wymagana była decyzja zarządu, a dopiero później występował o zgodę. Niektóre roboty dzielił na części, by móc obniżyć wartość prac i samodzielnie zlecać ich wykonanie bez przetargu. Zlecał także prace dodatkowe w sytuacjach gdy powinny zostać wykonane naprawy gwarancyjne. Jednocześnie, część prac została zlecona przez powoda i zapłacona przez pozwaną, lecz nie została w rzeczywistości wykonana.

Nadto, powód nie sprawował właściwego nadzoru nad pracownikami. Mimo przeszkolenia oraz monitu ze strony zastępcy prezesa zarządu, jeden z podległych powodowi mistrzów nie wprowadzał do systemu komputerowego ewidencjonowania czasu pracy na poszczególne nieruchomości nadzorowanych pracowników, co spowodowało brak możliwości prawidłowego obciążania kosztami poszczególnych nieruchomości.

Linia obrony powoda na powyższe zarzuty była bezkrytyczna- według niego zawsze winnym całej sytuacji był ktoś inny (np. zarząd pozwanej lub inna osoba). W rzeczywistości to powód jako kierownik osiedla odpowiadał za powyższe sprawy. Wiele z tych uchybień wynikało z nonszalancji powoda i z przekonania o swojej mocnej pozycji u pozwanej.

Okoliczności te stanowią uzasadnioną przyczynę utraty zaufania wobec powoda i wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego **wypowiedzenie umowy o pracę stanowi zwykły sposób jej rozwiązania. Przyczyna wypowiedzenia nie musi w związku z tym mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości.** Wypowiedzenie umowy o pracę uważa się za uzasadnione, jeżeli jest podyktowane niewłaściwym wywiązywaniem się pracownika z obowiązków (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2015 r., II PK 265/14, opubl. MoPr 2016/3/114). Podkreślić należy, że funkcja kierownika osiedla u pozwanego było i jest bardzo ważnym stanowiskiem. Osoba taka jest koordynatorem wszelkich działań jakie mają miejsce na osiedlu. Zarząd pozwanej z uwagi na zakres swoich obowiązków i obszar działania nie ma fizycznej możliwości sprawdzania zasadności przedkładanych mu do podpisu dokumentów, których autorem lub inicjatorem jest bardzo często właśnie kierownik osiedla. W tej sytuacji zarząd pozwanej musi mieć przekonanie, że osoba kierownika osiedla jest godna zaufania. Powód przez dopuszczanie się różnego rodzaju nieprawidłowości w swojej pracy czy potwierdzonego zarzutu nieuprawnionego wybierania do wykonania większości realizowanych na osiedlu prac firmę (...), stał się dla pracodawcy osobą niewiarygodną. Zupełnie nietrafna jest argumentacja powoda, że różne stosowane przez niego niewłaściwe praktyki były przez wiele lat akceptowane przez zarząd pozwanej i nikt wcześniej nie zarzucał mu nieprawidłowości. Po pierwsze- nie jest to prawdą, bowiem powód otrzymywał już wcześniej (na przełomie kilku lat) różne kary dyscyplinarne za tego rodzaju przewinienia, a po drugie- okoliczność, że osoby będące we wcześniejszym zarządzie tolerowały tego rodzaju praktyki powoda nie oznacza, że zachowania te tracą przymiot zachowań nagannych. Zachowania z przeszłości nie mogą być oczywiście aktualnie przyczyną zwolnienia dyscyplinarnego powoda ale mogły -w kontekście ogólnej bieżącej oceny przydatności powoda na stanowisko kierownika osiedla- stanowić podstawę do wypowiedzenia mu przez pracodawcę umowy o pracę. Obecny zarząd inaczej ocenił praktyki stosowane przez powoda i ocena ta była krytyczna. Zarzut powoda wyrażony w mowie końcowej, że „niewłaściwym było ze strony pozwanej że nie uprzedziła go o tym, że „jest na linii strzału” bowiem gdyby go uprzedzono to by zmienił swoje praktyki” potwierdza jedynie, że powód miał świadomość, że postępuje niewłaściwie tylko poprzedni zarząd po prostu „przymykał na pewne sprawy oko”. Podnoszony przez powoda fakt długoletniej pracy u pozwanej i uzyskane nagrody nie konwalidują nagannych zachowań powoda. Nadto to, że w aktach osobowych powoda znajduje się więcej „dyplomów uznania” niż zarządzeń o karach dyscyplinarnych— w świetle okoliczności sprawy- nie świadczy o tym, że powód był takim wybitnym i nieskazitelnym pracownikiem, ale tylko o tym, że poprzednie zarządy niezasadnie tolerowały jego naganne zachowania lub że nawet jeśli miały zastrzeżenia do jego pracy to nie formułowały ich na piśmie. Pracodawca ma prawo dobierać sobie pracowników, zwłaszcza na stanowiskach dla niego kluczowych.

Zarzut powoda o naruszeniu zasad współżycia społecznego nie zasługuje na uwzględnienie. Prócz ogólnego wskazania, powód w żadnej mierze nie podał jaka konkretna zasada miała zostać naruszona przez pozwaną, co w świetle podzielanego orzecznictwa Sądu Najwyższego jest konieczne dla odniesienia skutku w postaci odwołania się do zasad współżycia społecznego (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 263/06, LEX nr 257664; podobnie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1998 r., II CKN 928/97, OSNC 1999/4/75, Biul.SN 1999/2/5). Podkreślić należy, że pozwana zaproponowała powodowi objęcie u niej innego stanowiska, na co jednak powód nie wyraził zgody mimo świadomości, że w tej sytuacji zostanie mu wypowiedziana umowa.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania. Powód przegrał spór z pozwaną, wobec czego winien zwrócić na jej rzecz koszty zastępstwa procesowego. W wskutek oczywistej omyłki pisarskiej wysokość kosztów zastępstwa procesowego wskazana w wyroku jest nieprawidłowa, dlatego w odrębnie wydanym postanowieniu określono ją właściwie.